

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/245/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718202142
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718202142.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35724803, zastúpenej TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36613843, proti žalovanému: N. J., R.. XX.X.XXXX, D. Q. XXX/X, A. Q., o zaplatenie 2.965,62 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 27.3.2019, č. k. 9Csp/24/2018 - 124, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

Žalovanému sa voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o 50 eur zastavil, žalovaného zaviazal zaplatiť právnej predchodkyňi žalobkyne sumu 2.915,62 eur spolu s úrokom vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2.915,62 eur do 1.10.2018, úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 2.915,62 eur od 1.10.2018 do zaplatenia, v splátkach po 50 eur mesačne splatných do 15. dňa kalendárneho mesiaca vopred, pod hrozbou straty výhody splátok, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že pôvodné sporové strany (Poštová banka, a.s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník, pozn. odvolacieho súdu) uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru v sume 3.000 eur s úrokovou sadzbou 17,90% ročne so splatnosťou do roku 2024 a pri mesačnej splátke 56 eur, v počte 108 splátok. Žalovaný úver čerpal a prestal splácať, čím došlo k porušeniu dohodnutých úverových podmienok a strate výhody splátok, nakoľko žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 12.1.2016.

3/ Z toho skutkového stavu, právne odkazujúc na § 52, § 53 ods. 1, § 55 Obč. zák., čl. 6 a čl. 7 ods. 1 Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná. Uviedol, že pôvodná žalobkyňa (Poštová banka, a.s.) a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, kde na strane veriteľa vystupoval v rámci vykonávania svojej podnikateľskej činnosti žalobca a na strane dlžníka žalovaný ako fyzická osoba. Skonštatoval, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila nárok na zaplatenie istiny 2.965,62 eur, zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2,965,62 eur od 1.10.2018 do zaplatenia, zmluvný úrok v sume 2.070,29 eur, úrok z omeškania v zákonnej výške zo sumy 2.965,62 eur od 1.10.2018 do zaplatenia a bankové poplatky v sume 49,55 eur. Súd prvej inštancie za dôvodnú považoval čiastku 2.915,62 eur (upravenú po čiastočnom späťvzati žaloby v sume 50 eur), ktorá predstavuje nezaplatenú istinu úveru, zmluvný úrok vyčíslený do 1.10.2018 (súd prvej inštancie mal zrejme na mysli

sumu 2.070,29 eur, poznámka odvolacieho súdu) a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne z istiny od 1.10.2018 do zaplatenia. Súd prvej inštancie však uplatnený nárok podrobil súdnej ochrane slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa) a skonštatoval, že žalovaný nárok je nedôvodný v časti, ktorá sa týka zaplateného zmluvného úroku vo výške 17,90 % ročne z istiny od 1.10.2018 do zaplatenia. V tejto súvislosti uviedol, že zmluvný úrok predstavuje odmenu veriteľa za peniaze poskytnuté úverom. Je dohodnutý v určitej výške a na presne vymedzený čas a tým je konečná splatnosť úveru dohodnutá v zmluve. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru sa ale dátum splatnosti celého úveru mení. Veriteľ požaduje okamžité zaplatenie úveru v celosti, čím dochádza k zmene úverových podmienok. Za danej situácie už nemôže veriteľ požadovať zaplatenie zmluvného úroku po splatnosti úveru, pretože tá už nastala. Súd prvej inštancie poukázal na Stanovisko Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobilo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi“. S poukazom na tento záver priznal žalobcovi iba zmluvný úrok vyčíslený žalobcom vo výške 17,90% ročne z istiny do 1.10.2018 a vo zvyšku nárok na zmluvný úrok zamietol. Za nedôvodný vyhodnotil aj nárok žalobcu na zaplatenie bankových poplatkov, argumentujúc, že im nezodpovedá žiadna služba poskytovaná spotrebiteľovi, z ktorého dôvodu ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Priznanú istinu s príslušenstvom súd prvej inštancie povolil žalovanému zaplatiť v splátkach po 50 eur mesačne splatných vždy najneskôr do 15. dňa kalendárneho mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku, a to pod následkom straty výhody splátok nezaplatením niektorej z nich v lehote splatnosti dôvodiac jeho zlou finančnou situáciou.

4/ V časti o zaplatenie sumy 50 eur súd prvej inštancie vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby konanie zastavil.

5/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

6/ Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním jeho zamietajúci výrok v časti, ktorou jej nebol priznaný zmluvný úrok po zosplatení. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby ho v zamietajúcej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie. Záver, že nemá nárok na zmluvné úroky po zosplatení považuje za nesprávny, a v tomto smere argumentuje rozhodnutiami NS ČR sp. zn. 29Cdp 2906/2000, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/122/2017, sp. zn. 4Co/1/2018, sp. zn. 43Co/5/2019, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co/22/2018. V odôvodnenia označených rozhodnutí podľa žalobkyne vyplýva, že povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká a veriteľovi z toho dôvodu nemôže vzniknúť podľa ust. § 351 ods. 2 Obch. zák. nová pohľadávka. Odstúpením sa menia výlučne len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť, dlžník naďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok stanovených v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu. Predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty splátok, nie však ostatných dojednaných podmienok. Zosplatenie úveru spôsobuje len zmenu v záväzku v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach (§ 565 Obč. zák.), nejde o právnu nováciu celého záväzku. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je jeho prejavom vôle smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle (§ 35 ods. 2 Obč. zák.) nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnostiach. Podľa žalobkyne koncepcia prezentovaná v napadnutom rozsudku stavia veriteľa do obzvlášť nevýhodného postavenia, pretože veriteľ nielen že nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich vlastník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zmluvný úrok. Má za to, že zo zmluvy o úvere (§ 497 Obch. zák.) vyplýva právna povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky; pričom predmetné zákonné ustanovenie neuvádza, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti. Záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky, ako i zaplatiť úroky až do času riadnej úhrady poskytnutého úveru vyplýva aj z § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. a rovnako aj z § 503 ods. 3 Obch. zák. Argumentovala tiež tým, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol

kapitalizovaný do celkovej dlžnej, a súd de facto napriek uzatvorenej Zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím ju bezdôvodne ukrátil o čas zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa, a nie je kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov.

7/ Po podaní odvolania žalobkyňa (Poštová banka, a.s.) podala návrh na zmenu účastníka na strane žalobcu, dôvodiac postúpením žalovanej pohľadávky na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 9Csp/24/2018-167 zo dňa 25.6.2019 pripustil vstup nového žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. do konania na miesto doterajšej žalobkyne.

8/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

9/ Dňa 20.2.2019 bolo z dôvodu rozdielov v rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov na Občianskoprávnom kolégiu Krajského súdu v Bratislave prijaté zjednocujúce Stanovisko č.1/2019, podľa ktorého, cit: "V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania (§ 517 ods. 2 Obč. Zák.). V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 z 28.marca 2018)". Vo veci vedenej na odvolacom súde pod sp. zn. 6Co 56/2018 12, ktorej prijaté závery boli právnym podkladom pre vypracovanie vyššie uvedeného stanoviska, sa odvolací súd pri riešení otázky, či žalobcovi prislúcha nárok na zmluvný úrok za obdobie po zosplatnení úveru, stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobkyni už zmluvný úrok z nezaplátenej istiny neprináleží. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok ako cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade veriteľ svojím právnym úkonom (vyhlásením predčasnej splatnosti úveru) navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho mu odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tom spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia, počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Obč. zák., resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Obč. zák. absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Obč. Zák. v spojení s § 3 a § 3a Nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobkyňa odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednaní dovoľavala aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Obč. Zák. a Nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne

ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Obč. Zák. (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). V danej veci vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru žalobkyni nepatrí. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012), ktoré nespochybnilo záver všeobecného súdu, že veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania /R 59/1998, 4Obo 143/1998/. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. K obdobným právnym záverom dospel odvolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 9Co 17/2018, 15Co 110/2018, 7Co 347/2017, 10Co 95/2018, 11Co/36/2015.

10/ Odvolací súd dodáva, že rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR nebola doposiaľ jednoznačne vyriešená otázka zjednotenia právnej problematiky nároku na úroky z omeškania a nároku na úroky (aspoň o tom odvolací súd nemá vedomosť). Odvolací súd preto vychádzal najmä zo zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad Civilného sporového poriadku, ktorý chráni hodnotu predvídateľnosti práva resp. súdnych rozhodnutí. Obsahom uvedenej zásady je, so zreteľom na závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, II. ÚS 243/05) požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V opačnom prípade dochádza k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. I keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V nadväznosti na uvedené Ústavný súd SR vníma ako ústavne nesúladnú aj existenciu rozhodnutí krajského súdu vydaných v skutkovo identických prípadoch, v ktorých rozhodol odchylným spôsobom (viď napr. Nález sp.zn. I. ÚS 168/2018).

11/ Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že pri zodpovedaní otázky, či veriteľ má v prípade omeškania dlžníka (spotrebiteľa) popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru aj za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celého úveru až do úplného vrátenia istiny, možno; za stavu chýbajúcej ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR k danej otázke; zabezpečiť dôsledné rešpektovanie zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad C.s.p. iba tak, že odvolací súd, resp. senát rozhodujúci v preskúmvanej veci, bude vychádzať z právnych záverov vyslovených vo vyššie citovanom Stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, a teda z toho, že v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru veriteľovi zmluvný úrok za dobu od okamihu zosplatnenia úveru do splatenia istiny nepatrí. Podľa názoru odvolacieho súdu je; za stavu názorovej nejednotnosti v danej otázke jednotlivých senátov Krajského súdu v Bratislave, existujúcej pred prijatím citovaného Stanoviska č. 1/2019; v záujme zabezpečenia právnej istoty všetkých dotknutých subjektov ako i naplnenia princípu predvídateľnosti rozhodovania znamenajúceho, že strany v spore môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako, nevyhnutné vychádzať z jednotných právnych záverov a prikloniť sa k právnemu názoru prezentovanému väčšinou odvolacích senátov na Krajskom súde v Bratislave vyjadrenom v prijatom Stanovisku a k argumentácii uvedenej v rozsudku na Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 12, z ktorej tento právny názor vychádza. V súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom je potom správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru veriteľ požaduje okamžité zaplatenie úveru v celosti, čím dochádza k zmene úverového vzťahu a za danej situácie už nemôže požadovať zaplatenie zmluvného úroku po splatnosti úveru, pretože tá už nastala a vzniká mu nárok len na úrok do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. So zreteľom uvedené odvolací súd považoval argumenty žalobcu, opierajúce sa tiež o ním citované rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ako aj Krajského súdu v Žiline a Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré dospeli k opačnému záveru, za nedôvodné.

12/ Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni zmluvný úrok do 1.10.2018, hoci mimoriadna (predčasná) splatnosť úveru nastala už 12.1.2016 (viď. ods. 6 napadnutého rozsudku).

Nakoľko podľa čl. 16 ods. 3 Základných princípov C.s.p. v konaní o opravnom prostriedku platí zákaz reformatio in peius, odvolací súd nemohol rozhodnúť nepriaznivejšie, ako pre to žalobkyňa vyplýva z odvolaním napadnutého rozsudku (žalovaný voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie nepodal).

13/ Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

14/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

15/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).